פרשת "וקהל" – שבת שקלים תשנ"ל ← הכסה

כל שבת כ"א מיוחדת – טעמו של מן עדן. אך שבת שבאמצע השבוע אותה כולה כ"א עסר של אותיות "שקלים" כ"א שבת אחד יותר מיוחדת.

"וקהל משה את כל עדת בני ישראל וכו'" – כך בפתיחת פרשתינו ושאר"ש בקריאת השבוע מפרשת "כי תשא":

"זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש וכו'"

ומהדגש על לשון הקהל נל"ל שלפי בטנים שלון כ"א מתקבל ק"ם ול' – אלפי לקיים את המצוה הראשונה בו, יש לקרוא את הפרשיות המכוונות את הקרבנות ל"ג שנו מביאים לב"ה המקדש בבית"ע:

= נשמה פרים שבעים =
מכוונה כנ"ל

כי שלשה ראשונות ושלשת בנו את הקרבנות שהיה בעזרה ומזבח והקרבנות הללו ומעוררת בנו את הכוסף לתקופה קדובה.

בשבת לפנ"ז לפיכך את מה ש"ש למחר "ספר המצוה" לומר על המצוה הלו. ונפרט שם שאת תיאור המצוה ← (1)

בס"ד

יום ד', כ"ו באדר א' תשנ"ז (5 מרץ)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

לקראת השבת הקרובה שבה קוראים פרשת שקלים:

בצמן שבית המקדש היה קיים, מצוות-עשה על כל אדם מישראל ליתן מחצית השקל בכל שנה ושנה, להקריב מהם את הקרבנות הציבור בבית המקדש, עולות התמיד והמוספים וכו'. ופרשה זו מדברת על מצוה זו.

(1) וכל המצוה כולה אפילו מן המתבונן מן הצחה תיב. שנאמר: "השקל עשרים גרה" והרי לנו ימצינו ממחצית השקל" [שמות, ל'] ואין נותנין בפחות מכאן. היום מעט ולמחר מעט, אלא נותנו כולו כאחת בפעם אחת.

כל שקלי התרומה שמכל ישראל היו נכנסים לבוש לבית המקדש עד לראש חודש ניסן שבסוף שנה. בדרך תרומה זו מתבצע עם מפקד אוכלוסין כיוון שכולם היו מ"נים לתרומה בדיוק אותו מחצית. ומשום שפסוק זה מיועד לקרבנות בדרך כלל הוא על ישראל תלוי באותם הקרבנות שבאים לכפר את כל ישראל.

לפיכך התחילו בחודש זה לשמוע על השקלים, כדי שיכין כל אחד ואחד מחצית השקל שלו ויתנו כל ישראל את שקליהם בעונתם. ותקנו חכמים, שבשבת הסמוכה לאחד (בשנה רגילה או לאחד בי בשנה מעוברת) יהו קוראים בתורה בפרשת שקלים (שמות ל':יא-לד) לומר, שבשבת כל העם נאספים בבית כנסת ושומעים את הקוראו בתורה.

(2) ותבינה מצוה זו את ישראל כי ממנה לומדים לאהבה את כל אחד מישראל אהבה אחווה שהרי כולם שווים לפני הקב"ה. והיחוסה שבשבועות המיוחשות (אלו קרבנות הפרה) נפקיד ס"ו כל ישראל בשווה, ואין לנו עשיר לפני המקום=הקב"ה) ואין קרוב ורחוק אלא הכל קרובים, וקרבן כולם עולה ריח ניחוח לפני, לכפר עליהם על כל עוונותיהם.

ועל זה הוא שואל שאלה:

יום נעים!

בס"ד

על: יקב ניומן

יום ה' פנ' באדר א' תשנ"ז (6 במרץ)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,
יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

עוד מדו"ח שבת שקלים:

כיוון שאמרה התורה: "זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל" [שמות ל] למה צריך הכתוב לומר (בהמשך): "השקל יהיה עשרים גרה" ?
בשום ה"ן באים לחלק בין זה לעשיר במה שלא אמרה תורה לחלק?
לא לחברה תורנית אלא כולנו נדב נלב שברשות שלפסח עשיר במידת הנדבות וכל אשר לפסח-מביקים לתת לכפר על נפשותיהם.
אמרה תורה עשירי לב אלה-לא ירבו בנדבה, כי אם ירבו - ברי הלב אשר בפיהו לא יביאו איתם בנדבה כלל: שיאמרו אין נדבה אלא מה שאדם נותן על אשר יש לו, ונמצא רשם מחוסר בשקלים, ברי הלב ורחבי הלב.

(13) לפיכך אמרה תורה, אין התרומות והעשיר הנדבות, בלה הוא יביא נדבותו אשר יבלום כח נדבותו ולא יתן זה פורקן אלא במחצית השקל בלבד. ולא-ד' כך הוא פותח פתאם של נדבות לב ברי הלב שלא ימצאו, כי יאמרו, מי יתן כל נדבתם של נדיבי הלב? - אלף אני בנדבה מו! ונמצא כל הרשם אחוזים ואחודים בובם במידה מו של נדבות.
הוא למדת שחביבה היא לפני המקום וטובה היא לכל ישראל בין עדות ובין קטן - מצוה קטנה שעושין אותה באחדות מצוה גדולה שעושין אותה היחידים בלבד. שכן אמרה התורה: "השקל יהיה" בדי שהדל לא ימעיט".

מתוך פרשת השבוע, פרשת "ויקהל":

בפרק לה, פסוק כב, אומרת התורה: "ויבאו האנשים על הנשים..." כאשר באו האנשים לתרום לבניית המשכן, כבר מצוו שם את הנשים שהלכו והביאו את נדבותיהן למשכן. כך היה "מנהגן" של הנשים בדור ההוא: במשך השלכל תשו לתקוו חלק ושרבו בתוכלת לתת את נדבתן למטרה טו, ואילו עכשיו בשביל המשכן, הלכו שמחו האשות ונתנו בשמחה את מיטב תפזיהן.

יום נעים ושבת שלום!

כניסת שבת: 17:20

צאת שבת: 18:18

(2) , (3) ←

בביטוח יש מושג שנקרא: "השתתפות עצמית" — משמעות שבפ"כ אנו מס"ס אלו כסכום שע"ל. הביטוי באנגלית: deductible מתייחס ל"השתתפות" — שהכוי מתחייב על מסכום לתביעה הביטוח על חשבונו. [מעניין לשאול אם באופני ההצלה — פדיון רכוש, קרי מכונית יקרה — יש גם "השתתפות עצמית ...!]

אך המונח עצמו מאיר באמצעות את מערכת היחסים בין הקב"ה לבין עמו, עמ' ~~ישראל~~ ולאמיתו. כיצד יש את הישועה בין אם"נ בקריעת ים סוף?

הם מה שאנו מתפללים יום-יום בתפילת שחרית:

= צור ישראל, קומה בעזרת ישראל ... = , אנו ביום מפרשים אותו כתינו לה' שיבוא לעזרה לנו ולהבטיח אותנו - אבל כתוב: "בעזרת ישראל" ולא "לעזרת ישראל" — כלומר, שה' יגרום אותנו כאן במה שנקרא "השתתפות עצמית"

הקב"ה מכוונת את כלל ישראל - לא רק הנשים, ולא רק הגברים; לא רק הבתים ולא רק הלא בתים.

עד - מנת להתקדם בכיוון הכלל הזה ומילוקו, יש לעשות זאת הקב"ה של שיטת-הנקל:

"הנשים לא יהיה כח' שהכל לא "יעלה" הן, הסיון שה' יבלע את מרכינו בבנין כלל ישראל ושנצטה לתאולה שלמה בימינו. שתי שלום ומוצל פורים שמח!